

ÉS A BOROSTYÁN ÉNEKEL

majd körbefonlak nyugtalan
alakodat kölcsönveszem
hozzád simulva teljesen
ezer szemhéjam csukva van
majd körbefonlak nyugtalan
mint borostyán az oszlopot
szélben esőben ott lobog
ha átölelem él a kő
majd körbefonlak nyugtalan
legyen árnyékunk reszkető
öltöztető vetkeztető
majd körbefonlak nyugtalan
ruhának rád adom magam
létezésembe mártalak
akár a tenger partokat
és borzongásod átveszem
majd körbefonlak nyugtalan
és tehozzád megérkezem
végigtapint mélyzöld kezem
majd körbefonlak nyugtalan
mint nap szeme ha csukva van
mint borostyán az oszlopot
szélben esőben ott lobog
együtt könnyebb és nehezebb
majd körbefonlak nyugtalan
hogyha megmoccan kőkezed
benned nappali hő rezeg
majd körbefonlak nyugtalan
amíg az égbolt csukva van
úgy tartasz amíg tartalak
mint tenger önt el partfalat
mint borostyán az oszlopot
a föld korom az ég szurok
nélküled én elpusztulok